

كام داستانی سه فەر؟! . سه ديق سه عید واندزی

بـگومان مافی هه موو کهس که چـن و له کو دا ئاره زوو ده کات بژیت. ئەمه بهش که له ئازادییه کانی تاک و له جارنامهی گەردوونی مافه کانی مر فیشدا چهسپـئـراوه. چونکه مر فـ بوونه وەر کی کـمهـایه تییه و عهدا ی به خته وهریه، بـیه له پـناو به خته وهری خـی و گه یشتن به ژیان کی به خته وهرانه، ئاماده یه هه موو قوربانیه ک بدات و ئه وهری گەردوون، تا ئه وهری تهی بکات. له وـ وانگه یه شه وه، له دوا یـاپهـینه وه تا کو ئـستاش، لـشاوی کـچکردن و جـهـشتنی نیشتمان، لای مر فـی کورد بوونی هه یه و بهرده وامیشه، به مه بهستی گه یشتن به به ههشتی ئه وروپا. بهش کی زـر له وانه، ئاماده نه پشت بکه نه نیشتمان و هه موو شـتـک و هه رچی له نیشتمان هه یه، به ناشیرین و قـزه وهن نیشانی بدهن. یان ئاماده ن هه موو ووشاندن کی کهسی، وه ک گـیـنی ئایین و نه ته وه و زمان و کولتووری نه ته وه ییش قبول بکه ن، ته نها له پـناو پارچه کاغه ز کی بـ هاو بـ ئه رزش، که ناوی مافی مانه وه یه. ئەمه وـرای ئه وه موو تـهـهـدان و شکانه وه و ریسواکردنه به دهستی پـلیس و سنوورداشکردنه وه. بـگومان تا ئـره ئاساییه و بهش که له تـگه یشتنی خـیان و ئازادی کهسی خـیان، بهـام ئه وه ی ئاسایی نییه و ده بـ هت بکرـته وه ئه وه یه، که تـ بـیت چـیـ کی هـاتـن و سه ودا سه ریت له گه قـاچاچی و جـهـشتنی ئازیزان و سووکایه تی پـلیسی وـلاتان و هه موو شکانه وه یه کی دیکه، ناوبنـیت داستان. وه ک ئه وه ی مـژوو کی تازەت له قاره مانیه تی و خـاگری و داھـنان تـمار کرد بـت.

چ ئازایه تی و جوامـرییه ک له وه دایه، کهسان ک شق و تـهـهـدانه کانی پاسداران و ژهنדרمه و پـلیسی وـلاتان، به داستان بزائن؟ نازانم ئه وه کهسانه ئه و بوـریه یان له کو هـناوه، له کات تـکدا به ئاره زووی خـیان و به خواستی خـیان، ئه و گـه یان هـبـژاردووه. کتـبی (داستانی سه فەر) نه کـمان، وه ک ئه وه ی نووسه ره که ی شوناسی مانـی داوه ته پا، کتـبـکه له باره ی کـچکردن بـ هه نده ران و ووداوه دـته زـنه کانی ئەم گـه یه ده دو بـت.

ئەم کتـبه، ده کرـ بـین جـر که له یادداشتی ژانه ی ئاسایی، که نووسه ره که ی له گـه ی سه فەر بینویه تی و ژانه تـماری کردوون. ئەم سه فهره، له ساـه کانی شه ی ناوـخ و سه ره تای نه وه ده کانه وه له

ههولـرهوه دهست پـ دهكات و به ئـران و تورکیا و یـنان دهـوات و دواتریش به ئهوروپا کـتایی دـت. نووسەر، دواى ئهوهى له ئـگهى کـچ بهره و ههندهران، لهگهـ چهندانى تر به یاساغ سنوورهکان دهـبـت، ئیدی چه نـدین نهـهامهـتى و سهختی دهـبـنـت. ئهوان ناچارن، شیرى بهراز بخـنهوه، شهـابـبنـشن، گوـرهکه بدزن، لهم دـ بـ ئهـو دـ له ترسی پـلیسی وـلاتان ههـبـن، تهـنـهت کهسانـكـ ابواردن و گهـمهـبازیشیان لهگهـ ژن کردووه، ئهـمانه و چه نـدین ووداوى دیکهـش، کهـچی کـمـدیاکه لهوه دایه، نووسهرى به ناو ئهـو ئـمانه، ئهـمه به داستان دهـزانـت. بـگـره دوورتریش دهـوات و دهـنووسـت: (هیچ پارتیزانـكـ وهـكـ ئـمه نهـبوو) چ شهـرمهـزارییهکه، ئـیشـنت به خواستی خـت له نیشتمان، بهراورد بکهـیت به پارتیزانهکان، که ههـموو چرکهـیهـکیان، نـوانی مهرگ و ژیان بووه. چ نهـنگیهکه، کهـسـكـ جـهـشتنى نیشتمان، به پارتیزانى بهراورد بکات، که له پـناو ئامانجـکـى گهـوره و دـزـکـکـى نهـتهـوهـی و نیشتمانی و مرـیـی گهـوره، شهـی مهرگیان کردووه. یاخود دهـنووسـت: (وهـكـ ئهـوهى له جهـنگـکـى گهـوره دابین) بـگومان کهـس نییه له ئـمه نهـزانـت، که چوونه ههـندهران به ئـگهى قاچاغ، چهـند سهختی و نهـهامهـتیى تـدایه، که زـرجار به مهرگی کهسهکه خـی کـتایی دـت. لهوه دا هاوسـزین، بهـام دهـبـ بزانیـن ئهـم کـچکردنه، به هیچ شـویهـكـ شایهـنى ئهوه نییه ناوی لـبـنـیت داستان. گومان دهـکهـم نووسهرى ئهـو کـتـبهـ بزانی داستان یانى چى، دهـنا بوـرى ئهوهى نهـدهـکرد ئهـو ووداوه بـ ئهـرزشانهـی خـیان له ئـگهى چوونیان بـ ههـنداران ناوبـنـت داستان. چونکه ئهـو سهـفهـرى ئهـو، نه بهـهایهـکـى سیاسى، نه بهـهایهـکـى شـگـیـی، نه بهـهایهـکـى نهـتهـوهـی و مـژووی نییه. بهـکـو ئهـزموونـکـى تاکهـکهـسیانهـی خـیهـتى و هیچ شـتـكـ له مـژووی ئـمه ناـهـنـته ئاراهه.

ئهوانهـی داستان تـمار دهـکهـن، ئهـوانه نین که به خواستی خـیان و له ئـی ناسنامهـی ساخته و سهوداسهـریان لهگهـ دنای قاچاغدا، نیشتمان جـدـن. بهـکـو داستان ئهـوانه تـماری دهـکهـن، که به بـ موچه و به لوولهـی تفهـنگهـکانیان، له بهـرامبهـر هـزـکـى تاریکپهـرستی وهـكـ داعش وهـستانهـوه و دهـهـستنهـوه. داستان ئهوه نییه سووکایهـتى و تـهـهـدانى پـلیسى وـلاتانى ئهـروپى قهـبول بکهـیت، تهـنها له پـناو گهـیشتن به بههشتی ئهـروپا. ئهـگهـر داستان ئهـو کاره ساده و تاکهـکهـسى و بـ بهـهایانه بووايه، ئـستا نیوهـی گهـنجى کورد دهـبووه داستانـنووس.

نووسهرى به ناو ئهـو ئـمانه، له کاتـکـدا وهـكـ کـچبهـرـكـ ئهـو ههـموو ناخـشى و شکانهـوهـیهـی له ئـگهـدا به دهست پـلیسهـوه بینهوه، کهـچی هـشتا له دهیان شوـنـى کـتـبهـکـى، به توانجهـوه باسى کوردستان و نیشتمانـهـکـى دهـکات و ههـوـدهـدات وـنهـیهـکـى ناشرین و بـ بهـهای بـ

بتاشٚت. یاخود به گاٚته‌جارییه‌وه باس له کرده‌وه و ٚهفتاری هاو زمان و هاونه‌ته‌وه‌کانی ده‌کات، وه‌ک ئه‌وی جانه‌وه‌رو مرٚقی نٚوجه‌نگه‌ٚه‌کان بن. چ کٚمیدیا‌یه‌که، شق و تٚهه‌ٚدانه‌کانی پٚلیسی وٚاتان به داستان بزانیته و نیشتمان‌ه‌کشت به‌بٚ به‌ها سه‌یر بکه‌ی و گاٚته به هاو زمان و هاونه‌ته‌وه‌یه‌کانت بکه‌ی! چ شهرمٚکه، کٚچی خٚت بکه‌یته کتٚبٚک و بوٚری ئه‌وه‌شت هه‌بٚت ناوی بنٚی داستان.

له مـژووی خه بات و تـکـکـشانی ئـمـهـدا، به ههزاران قاره مان له زیندان وشاخ و شـشـش و ژیا نی پـشـمهـرگایه تـیـدا، جوامـری و قاره مانیه تی ئه وه نده گه وره یان نواند، که به گیانی خـیـان ته و او بوو، که چی هیچ کامیان ناوی ئه و قاره مانیه تییه ی خـیـان نه ناوه داستان. که چی نووسه ری ئه و کتـبـه که، زـر به شانازییه وه، چـیـی کی ده رچوونی له نیشتمان، ناوناوه داستان و کردوویه تی به کتـبـه. به نام کتـبـه که، که هـنگه بـ خـی مانایه کی هه بـت. ده نا بـ خوـنهر، بوون و نه بوونی وه که یه که. دوا جار وه که خوـنهر که کات له خوـندنه وهی ئه و کتـبـه نه که (مان) بوومه وه، پرسیار که که له خـم کرد ئه وه بوو، که نووسه ری ئه و کتـبـه، چ کار کی گه وره ی مـژووی و نیشتمانی و که سی، بـ خـی و نه ته وه که ی کردووه، تا ناوی بنـت داستان؟ ئایا جـهـشـتنی نیشتمان و سه و داسه ری له گه قـیـبرو قاچاخچیه کان و سنوورداشکردنه وه و تـه هـدانه کانی پـلیس و مانه وه له زـو پـیـسای و ئاوه ی وـاتان، شایه نی ئه وه ن ناو بنـر داستان؟ نه نگیه کی زـر ره نووسه ر که ئه م ووداوه که سی و تایبه تیانه ی ژیا نی خـی، به داستانی بزانت. هیودارم له چاپه کانی داها توو، وشه ی داستان له ناو نیشانه که لابه رت، یاخود بیکاته سه فه ری جـهـشـتنی نیشتمان وگه یشتن به ئه وروپا، ئه وکات منی خوـنهریش هیچ سه رنجـکم نا بـت.

*پہراؤ ز: داستانی سہ فہر، نووسینی: باہ ز مستہ فا ، بـا وکراوہی خانہی کولتوور، 2020.

*ئەم بابەتە لە ھەفتەنامەی ڤڤا گای کوردستان، ژمارەی ڤڤا ژێ
20/4/2021 بۆ وکراوە تەووە.....